

אוסף פרטי חיים רוזנטל מציג חלק מהאוסף שרכש בארצות-הברית ביחד עם שני שותפיו. האוסף כולל 700 מיכתבים של הימלר לאשתו מהשנים 1928-1945.

על-כך. אנשים שונים החלו לתהות על קנקניו. היו אלה נאצים לשעבר, ששמותיהם מופיעים במיסמכים ושחששו שהם יוכרו שוב, היו כאלה שחששו מסחיתו. החומר שכליך הראיג אותם כלל מיכתבים אישיים של הימלר לאשתו, שלושה יומנים של אשתו, יומן של הבת גודרון, צילומים מיש-פחתיים, סיפרי חשבוניות של המישפחה, ספר-בישול של האשה, מיסמכים ותעודות, מיכתבים ותעודות של הבן המאומץ ופריטים אחרים. אנשיהקשר שלי, מומחים לתקופה, לא הטילו ספק באמינות החומר. בדיקה שנעשתה אחר-כך בארץ על-ידי הפרופסורים אוריאל טל ויהודה באור, לא הותירה מקום לספק. מומחים כימיים שבדקו את הנייר והדיו, כולל אחד העובר בבריטיש מיוזיאום אישרו שאלה מיסמכים מקוריים. כאשר הוכנה כתבה על המיסמכים על-ידי הטלוויזיה הישראלית, טילפן הכתב איתן אורן לגודרון.

היא הודתה מייד שאלה מיסמכים אותנטיים שנגנבו מהמישפחה בסוף המלחמה. היא אפילו ביקשה את היום שלה.

מיסמכי האף-בי-איי

ב עורר נמצא בארצות-הברית ואורו את המיוזרות כדי לשוב לארץ, קיבלתי טלפון

דעומת זאת, הרי רבים מהקצינים הנכירים לקחו מיסמכים כדי להחליפם אחרי המלחמה. החלטתי שאני רץ על זה. אני חושב שמה שרציתי למצוא זה מיסמך המקשר את הפיתרון הסופי להירארכיה הנאצית הגבוהה. על כל פנים, לא סיפרתי על כך לאשתי, גם כדי שלא להפחיד אותה וגם מפני שחששתי שאולי לא אמצא בסופו של דבר שום מיסמך. כינתיים אבד הקשר שלי, הקשר העקיף, עם המקור הדרום-אמריקאי. האיש הבין שאני ישראלי וחשש שמטרותי יהות למטרותיהם של לוכדי אדולף אייכמן. אך הפלמי היה טוב אלי ונתן לי רשימת כתובות וטלפונים של אספנים אחרים שבהם יכולתי להיעזר.

מה עושה היהודי ביננו?

כ אשר נסעתי עם מישפחתי לשליחות בארצות-הברית, העסק היה מת. אמנם התוודעתי לחוג של אספנים, אך לא הצלחתי לעלות על שום חומר חדש.

לקראת סוף שהותי בארצות-הברית קיבלתי הודעה בטלפון. עליתי על קצה חוט. השאלה היתה אם להאריך את שהותי בכמה חודשים נוספים, או לחזור. החלטתי להישאר, אחרי שראיתי מיסמך שהבהיר לי שאני בדרך הנכונה. אישיהקשר שלי, ניאורנאצי, הביא אותי לבית-מלון ביוסטון לכינוס של נאצים וניאיר נאצים. למקום הובא זקן, קצין נאצי לשעבר, שהיה מרותק לכיסא-גלגלים.

בכל מיפגשי עם הניאורנאצים, האספנים וכל מי שהיה מעורב בנושא, הצגתי את עצמי כבן לאב גרמני ואם איטלקיה שבסוף המלחמה העזנו לרומניה. שמי, כפי שאמרתי להם, היה פיטר סטפן רוזנטל.

אך מסתבר שלא תמיד הכיסוי עבד. הנאצי הזקן הביט בפניי ושאל בגרמנית: ומה עושה היהודי הזה ביננו? העמדת פני כועס ויצאתי המתנתי מחוץ לאולם והמול שיהק לי. כאשר הוצא הזקן החוצה, מלווה באישיהקשר הצעיר שלי, הוא הוכנס למכונית שנשא מיספר זיהוי מכסיקאי. עבורי זה היה מספיק.

בשלב זה הבנתי שעליתי על משהו רציני. פניתי ליד ושם ושאלתי אם הם מעוניינים בחומר. הם ביקשו לבדוק אותו לפני שהם קונים. זה היה בלתי-אפשרי, ומצד שני אני נשאיתי כלי כספי כדי לקנות לבדי את החומר.

הפיתרון בא מצד אנשיהקשר ששלחתי כדי שיקנו את האוסף במקסיקו. הם ביקשו להיות שותפים, אחרי שהבינו כמה מדובר. הסכמתי, כשהסדר היה שהמיסמכים, עד האחרון שבהם, יהיו ברשותי. הם הסכימו ללא תנאי מפני שכאמריקאים הם היו חייבים להעביר, על-פי החוק, כל מיסמך שבידיהם לרשות ממשלת גרמניה.

קנינו את המיסמכים. סך כל ההוצאות, כולל ההשקעה במיידוף ובכוח האוסף, היו 130 אלף דולר. כאשר המיסמכים היו אצלי הודלף המידע

לארצות-הברית הומונו על ידי הסי-איי-איי, כפי שרשום בסיפרי הטיסות.

מנגלה התחתן עם אשת אחיו שנפטרה. אחר-כך היא עזבה אותו וחזרה לגרמניה. בין השנים 1956-1960 הוא עבד בארצות-הברית, בדיעת השילטונות ועסק בנסינות רפואיים. בארצות-הברית התגלה אפילו מיספר חשבון הבנק שלו.

המיסמכים שניתנו לי קשורים במידע שהועבר לממשל האמריקאי על ביקוריו ומעשיו של מנגלה בארצות-הברית, בכל אותן שנים.

בן-שיחי שייך לקבוצה הרודפת אחרי מנגלה ואחרים מתוך בצע-כסף. מלבד קבוצת הנאצים והניאורנאצים ואספני מזכרות מאותה תקופה, יש גם קבוצה הרודפת אחרי הנאצים ביגלל הרווח הגדול הצפוי מתפישתם.

מאז ששמי נקשר לעניין, הוכנסתי לרשימה שחורה. כבר הופעתי פעם אחת ברשימה שנתפסה אצל מבצעי רצח באוסטרית. לא מכבר הייתי אמור לבקר אספן באוסטרית. הוזהרו אותי טלפונית לא לנסוע. האספן נהרג ובאותו חדר שבו הוא נורה אני הייתי אמור לישון.

אין לי ספק שהנאצים חוששים מחומר כזה. הם לא רוצים להתפרסם. הם רוצים להעלים מידע הקשור בעברם.

פרקליט עורך-הדין התל-אביבי משה זינגל (משמאל) מת-בונן באוסף. זינגל מטפל במכירת היומנים.

למרות שהגעתי לתל-אביב, עדיין רואגים אנשיהקשר שלי בחול' לערכן אותי.

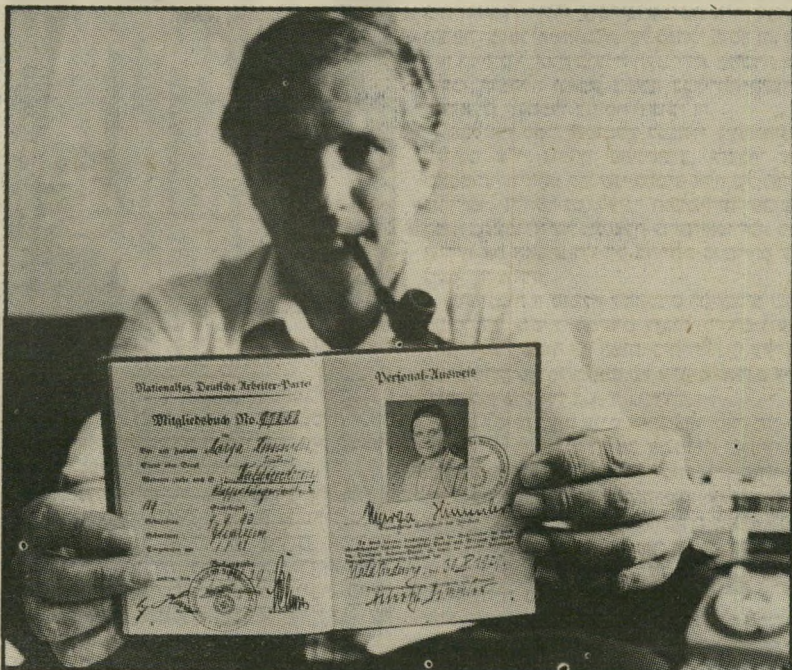
עד כאן רבירו של רוזנטל.

ב ינתנים התבונן רוזנטל לעשות שימוש בחומר יקרה-הערך שהוא הביא עימו מארצות-הברית. הוא הודיע שאחרי שירוויח את כספו ממכירת זכויות הפירסום, הוא ימסור את החומר לסיפריית יונג באוניברסיטת תל-אביב, המתמחה בחקר הנאציזם.

הבעיה שהתעוררה היתה במכירת הזכויות. רוזנטל ועורך-דינו, משה זינגל מתל-אביב, פנו לגורמים שונים בעולם כדי למכור את הזכויות לפירסום החומר בצורת ספר, סרטי טלוויזיה או כל אמצעי פירסומי אחר. נציגים של עיתונים מאנגליה ביקרו בארץ ועמדו על מהימנות החומר, ועל היותו מקורי. בשלב זה מה שעייכב את פירסום החומר הוא חששם של האנגלים מכך שהבת של הימלר תדרוש עמלה על הפירסום. רוזנטל התנגד לתשלום תמלוגים לבת, בטענה: לבתו של רוצח-המונים אין זכות להפיק תועלת כספית מפשעיו של אביה.

עורך-דינו של רוזנטל מנהל כרגע משאומתן עם שותפיו של הצייר. הם יקבלו את חלקם ואחר-כך יתחיל, כך מקווים זינגל ורוזנטל, פירסום יומי של כל החומר המגוון בעיתון הור שישלם את הסכום הגבוה ביותר. ברובם מנהלים הצייר ופרקליטו משאומתן עם אנשי-עסקים ישראליים, המעוניינים להפיק סרטי טלוויזיה על-פי אוסף-הימלר.

מרי פעם מטלפן מישו מחול. מרי פעם מודיע רוזנטל לאיש אחר על מידע שהגיע אליו. הקרובים לעניין מזכירים אותו בנשימה אחת עם שימרון וינטל. ואילו הוא עצמו אינו יכול להתנתק מהתקופה הנאצית, שהשתלטה על חייו. **בן-ציין ציטריין**

גברת הימלר רוזנטל מציג את החלק הפנימי של כרטיס-החבר של אשתו של הימלר. היא התקבלה למפלגה אחרי המתנה ארוכה, ואולי מסיבה זו דאגה לשלם את מיסיהחבר בזמן, כפי שמעידים שוברי התשלום המודבקים.